

EDITORIAL

Nadal. L'hivern, el fred, la boira o la gelada ens hi han fet pensar. La festa de la Immaculada ens hi ha introduït.

Crist neix: a tot el món arriba una mica més d'amor, una mica més d'alegria, una mica més de pau.

Tots ho volem expressar amb detalls tradicionals; que només recordem ara. Per altra banda, també arriba a la gent d'importància en el món; la treva d'un dia en la guerra del Vietnam podria ésser-ne una prova.

Sí, decididament, Nadal és una festa grossa. Diferent de totes. Però, en ella s'hi dibuixa un perill, i d'això en podríem parlar.

Hi ha diverses maneres de passar el Nadal. La primera és la que més o menys segueixen els infants, que uns dies abans comencen amb il·lusió a fer el pessebre, que potser aniran a Missa del Gall i que l'endemà faran una senzilla vetllada davant el pessebre amb cançons o aniran als «Pastorets» perquè ja se'ls hi ha donat un petit paper.

Aquests infants han disfrutat molt. De grans n'hi ha que amb aquest record, tan senzill, comprenen molt bé el Nadal, que és la festa més gran i alhora la més senzilla dels cristians; el celebren igualment, amb il·lusió.

Però n'hi ha molts per qui això no és prou festa i, per tant, s'han de buscar altres maneres de passar-lo. D'aquí en surt un segon tipus de Nadal que pot consistir, per exemple, en organitzar una recepció d'amistats on es llueix el bo i millor; passar-ho «bomba» tota la nit, bevent molt, ballant com cada diumenge i una mica més, fins a altes hores de la matinada, i altres coses pitjors. És clar, l'endemà la gent està esgotada i s'ha de llevar tard. Tot el dia amb son, potser és difícil pensar amb Nadal i el Messies. És un contrast massa gros.

A les ciutats és més corrent passar-ho així; aquí als pobles, per sort, no ho és tant. Allò és una festa estrident que s'acosta molt a qualsevol altra festa popular de l'any. Per a molts representa el no viure ni comprendre el Nadal del silenci i de l'amor. No comprenen que no és només pels petits.

Nadal té aquest perill. És clar, llavors una felicitació pensant en aquest tipus de festa, potser no té sentit. La felicitació del «Ronsana» a Santa Eulàlia està feta desitjant-vos a tots un veritable Nadal.

Potser així comprendrem el misteri que fa alegrar la gent, fa tornar els grans petits, fa parar per un dia la guerra al Vietnam...

NADAL

Ens preparem a celebrar el Nadal. Quants Nadals hi ha hagut en la nostra vida? Quants n'hem deixat amb recança al llarg de la cuneta del temps?

Cada Nadal ens renova la il·lusió d'alguna cosa gran i misteriosa, com és el Naixement d'un Déu fet home. No és fàcil entendre-ho si només ho mirem amb ulls de carn. Cal aprofundir més en el misteri de la carn infantívola del nat en el pessebre. Es llavors, solament, que podem veure un horitzó paorós d'Amor.

Tant si ho vivim en cristià com si no, el Nadal pot més que la nostra fredor i més que la mateixa fredor material de l'hivern. Per això ens posa en la nostra actitud un sentit de fraternitat i d'obertura que ens ajuda a comprendre'ns millor malgrat els nostres egoïsmes. Quan arriba Nadal, recordo molt la meravellosa poesia de Salvat Paspas:

*"Sento el fred de la nit i la simbomba fosca
així el grup d'homes joves que ara passa cantant.
Sento el carro dels àpits que l'empedrat recolza,
els altres l'avencen tots d'adresa al mercat.
Els de casa a la cuina prop del braser que crema,
amb el gas tot encès, ha enllestit el gall.
Ara esguardo la lluna que m'apar tota plena
i ells recullen les plomes i ja enyoren demà.
Demà posats a taula oblidarem els pobres,
i tant pobres com som! Jesús ja serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos arrencarà a plorar"*

Jo desitjo per a tots un Sant Nadal, però que no ens oblidem dels pobres. Perquè no hi hagi en nosaltres el testimoni d'haver viscut un Nadal sense un bri de fraternitat en aquest dia en què més que mai ens hem de sentir germans.

Mn. Tomàs

